

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om et J. F. Willumsen-museum i Frederikssund.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2613; fremsættelsen findes i tidenden sp. 4198).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Lars M. Olsen: Jeg kan på mit partis vegne sige ja til selve lovforslaget.

Derimod vil jeg gerne have lov til at gøre en bemærkning om Willumsen-museets udviklingshistorie. Jeg deler nemlig ikke den højttærede undervisningsministers tilsyneladende glæde over, at museet nu efter alt at dømme endelig bliver placeret i Frederikssund. Vi havde for fem år siden for første gang forslaget til behandling her i tinget, og der var på daværende tidspunkt udsigt til, at vi kunne få museet placeret her i København. Jeg finder, alle forhold taget i betragtning — selvom naturligvis tankegangen nu er passé — at det havde været heldigt, om dette var blevet gennemført. Jeg udtalte forleden, da vi behandlede lovforslaget om statstilskud til Glyptoteket, en beklagelse over den holdning, som Københavns kommune havde taget. Nu ved jeg meget vel, at også den såkaldte Willumsen-komité, der blev nedsat i 1949, og som skulle have skaffet midler til finansiering af museet og navnlig til indkøb af malerier andetsteds fra, totalt har givet op. Det er så meget desto kedeligere, som vi, som også ved andre lejligheder nævnt, fra statens og fra myndighedernes side overhovedet efter mit skøn yder kunsten en overordentlig ringe hjælp og støtte. Når så en kunstnerorganisation skal yde en kollega, en højt anerkendt, værdsat, verdenskendt kollega, en støtte, så svigter de. Jeg føler anledning til at beklage dette og iøvrigt også beklage, at visse forhold medførte, at Københavns kommune ikke mente at kunne stå ved sit oprindelige tilsagn. Må jeg overhovedet sige, at efter min mening

er der altfor mange herhjemme i vort land, der i kulturelle og videnskabelige spørgsmål går med, om jeg så må sige, for små sko, sådan at forstå, at vi ikke giver kunsten de muligheder, som den efter mit skøn har så afgjort krav på.

Når alt dette er sagt, vil jeg gerne kippe med flaget for Frederikssund kommune; det er al ære værd, at en så lille kommune tør påtage sig den økonomiske forpligtelse, som der her er tale om. Der kommer iøvrigt fra tid til anden et frisk initiativ fra Frederikssund — selvom det ikke altid er lige rart, når andre går hen og plagierer det — jeg tænker på den kampagne, som byens borgere foranstaltede, da byen for nogen tid siden havde et rundt jubilæum. Altså, der er grund til at takke Frederikssund, og selvfølgelig også staten, for, at man nu går ind i et samarbejde om rejsning af et endeligt Willumsen-museum. Jeg forstår godt, at den gamle kunstner, således som han gav udtryk for for nogen tid siden i et interview i et herværende dagblad, har følt sig noget dårligt behandlet. Hans gavebrev er jo helt tilbage fra september 1947, og i dag skriver vi altså marts 1954. Nu er vi ganske vist, såvidt man kan skønne, ved vejs ende, men den mellemliggende periode med spørgsmålet om museets eventuelle placering i København har naturligvis ikke gjort den gamle kunstner mildere stemt, og jeg forstår sådan set godt hans reaktion.

Jeg kan huske, at da vi første gang havde sagen for her i tinget, var der fra visse sider beklagelser over, at så mange af kunstnerens bedste malerier måtte savnes, og der er naturligvis også grund til at understrege nu, at det er ikke alt det ypperste, der samles, i hvert fald i første omgang, i museet i Frederikssund. På den anden side må man også have lov til at anføre, at der vel ikke findes noget museum her på kloden, der samlet har en enkelt kunstners værker, eller i hvert fald hans bedste værker. Tizians, Rubens, Velázquez', Rembrandts, og hvad de hedder allesammen, er jo spredt på samme måde, som Willumsens værker er det, men der er vel chance for, gennem malerier, som måtte findes i privateje, efterhånden at få museets samlinger kompletteret så meget, at der virkelig kan være tale om et helt igennem værdifuldt tværsnit af kunstnerens bedste arbejder.